

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **A. T.**, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Plzni**, Hálkova 14, 305 72 Plzeň, o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 1. 6. 2004, č. j. 30 Ca 36/2003 - 34,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 1. 6. 2004, č. j. 30 Ca 36/2003 – 34 **se zrušuje** a věc **se mu vrací** k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále též stěžovatel) napadá usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 1. 6. 2004, č. j. 30 Ca 36/2003 - 34, kterým byla zamítnuta žádost stěžovatele o osvobození od soudních poplatků, když soud shledal, že návrh zjevně nemůže být úspěšný pro překážku věci rozhodnuté.

Stěžovatel v kasační stížnosti jednak popisuje dosavadní postup řízení, které bylo vedeno s jeho osobou u soudu I. stupně (30 Ca 58/2001, 30 Ca 36/2003 a 30 Ca 245/2001), jednak uvádí důvody, které ovšem svým obsahem nesměřují proti kasační stížnosti napadenému rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud především konstatuje, že podle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s. je vázán důvody kasační stížnosti. V souzené věci je možné stěžovatelovy důvody podřadit

pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Nejvyšší správní soud po prostudování spisu považuje za prokázané, že u Krajského soudu v Plzni byl zahájen spor pod č. j. 30 Ca 58/2001, v němž stěžovatel jako žalobce podal žalobu ze dne 12. 3. 2001. Předmětem řízení bylo a) zrušení platebních výměrů na DPH a penále za rok 1993 a 1994 v hodnotě 81 570 Kč, b) zrušení platebního výměru č. 1025 v hodnotě 332 640 Kč a c) vrácení dodatečného odpočtu DPH za rok 1993 v hodnotě 1 385 930 Kč. Toto řízení bylo zastaveno usnesením ze dne 26. 6. 2001, jelikož nebyla odstraněna vada podání spočívající v tom, že správní orgán nebyl pasivně legitimován (Finanční úřad Karlovy Vary), usnesení nabylo právní moci dne 7. 8. 2001.

U Krajského soudu v Plzni byl veden spis pod č. j. 30 Ca 245/2001. Z jeho obsahu je patrné, že stěžovatel podal novou žalobu dne 13. 8. 2001, ovšem žalovaným je subjekt odlišný od předchozího řízení, a to Finanční ředitelství Plzeň. Předmět řízení byl totožný jako v předcházejícím řízení, jak uvedeno výše. I toto řízení je zakončeno usnesením o zastavení řízení ze dne 21. 9. 2001, tentokrát pro opožděnost návrhu. K tomuto návrhu byla podána stěžovatelem žádost o osvobození od soudních poplatků. Usnesení č. j. 30 Ca 245/2001 – 16 nabylo právní moci dne 4. 12. 2001.

Další řízení zahájené na návrh stěžovatele je vedeno Krajským soudem v Plzni pod č. j. 30 Ca 36/2003, v němž byl podán také návrh na osvobození od soudních poplatků. Řízení je ukončeno usnesením ze dne 1. 6. 2004 o zamítnutí žádosti o osvobození od soudních poplatků pro překážku věci rozhodnuté dle ustanovení § 36 odst. 3 s. ř. s. Zmíněná překážka nastala podle soudu I. stupně při posuzování žádosti žalobce o osvobození od soudních poplatků v řízení předchozím (30 Ca 245/2001).

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí Krajského soudu v Plzni v mezích důvodu uplatněného ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost důvodná.

Překážka věci pravomocně rozhodnuté brání tomu, aby věc, o níž bylo pravomocně rozhodnuto, byla znovu projednávána, náleží mezi tzv. negativní procesní podmínky, ke kterým soud přihlíží kdykoli za řízení, a je neodstranitelným nedostatkem podmínek řízení.

Podle § 46 odst. 1. písm. a) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.

Soud I. stupně své rozhodnutí odůvodnil překážkou věci rozsouzené (rei iudicatae), aniž by však byly pro to splněny podmínky. Žádným rozhodnutím soudu řečeného soudu nebyly návrhy stěžovatele posuzovány meritorně. Rozhodnutím o téže věci právní teorie i praxe míní rozhodnutí ve věci samé, k čemuž ovšem dosud nedošlo. Krajský soud tedy nesprávně posoudil právní otázku týkající se okolností, ze nichž lze uvažovat o existenci nedostatku této podmínky řízení, když vyhodnocoval dosavadní obsah řízení, která stran shora řečených návrhů stěžovatele dosud proběhla. Za této situace nelze důvodně vycházet z předpokladu, že dojde k odmítnutí návrhu pro překážku věci rozsouzené, neboť pro to nejsou splněny předpoklady, jak vyplývá z obsahu soudního spisu. Jestliže se usnesení

soudu I. stupně opírá výlučně o tento důvod, kasačnímu soudu nezbylo, než-li jeho rozhodnutí zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení ve smyslu § 110 odst. 2 s. ř. s.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodne soud I. stupně podle ust. § 110 odst. 2 s. ř. s.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 20. 10. 2004

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu